

Oliva

Dagmar Andrtová-Voňková

Obejmi mne milý můj
já přivinu tě ještě víc
jak bílá loďka pluji s tebou
na vlnách tvých zřítelnic
tvá pleť jak peří holubic
teď hladí mne a zahřívá
v mé duši kdysi trpká oliva
zelená se a dozrává
břehy daleké jsou dlaně tvé
vlny na hladině dlaně mé
v této jasné chvíli
v této hodině - bezedné

Ze tmy stoupá podívej
slunce vlasaté jako ruj
jako žloutek je ohnivé
žhne a sálá ve větru
já objímám tě milý můj
hladím tě a ovívám
v mé duši kdysi trpká oliva
zelená se a dozrává
břehy daleké jsou dlaně tvé
vlny na hladině dlaně mé
v této jasné chvíli
v této hodině - bezedné

Pokoj hospicu je naše loď
jsme v něm sami v tiché kajutě
já podepřu tě nehnutě
až Pán řekne vstaň a chod'
břehy daleké jsou dlaně tvé
vlny na hladině dlaně mé
v této jasné chvíli
v této hodině - bezedné

Ze tmy stoupá podívej
slunce vlasaté jako ruj
jako žloutek je ohnivé
žhne a sálá ve větru